

DZIENNIK URZĘDOWY

KOMITETU PRACY I PŁAC

Rok XI

Warszawa, dnia 30 grudnia 1971 r.

Nr 5 (65) *

TREŚĆ:

Poz.	Str.	Poz.	Str.
I. USTAWODAWSTWO PRACY I UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE			
17. Wyjaśnienie Nr 4 Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 września 1971 r. w sprawie zaliczania do kategorii zatrudnienia pracowników Toruńskich Zakładów Budowy Urządzeń Chemicznych i Gliwickich Zakładów Budowy Urządzeń Chemicznych	21	19. Wytyczne Nr 41 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 15 listopada 1971 r. w sprawie zachowania ciągłości pracy w razie przerw w pracy spowodowanych inwalidztwem	23
18. Wytyczne Nr 39 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 października 1971 r. w sprawie zasad wydawania pracownikom przez zakłady pracy posiłków profilaktycznych i regeneracyjno-wzmacniających	21	II. ZATRUDNIENIE	
		20. Pismo Okólne Nr 35a Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 29 września 1971 r. w sprawie wydawania zaświadczeń o pozostawaniu w ewidencji poszukujących pracy	23

I. USTAWODAWSTWO PRACY I UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

17.

WYJAŚNIENIE NR 4

KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 20 września 1971 r.

w sprawie zaliczania do kategorii zatrudnienia pracowników Toruńskich Zakładów Budowy Urządzeń Chemicznych i Gliwickich Zakładów Budowy Urządzeń Chemicznych.

Na podstawie § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1956 r. Nr 39, poz. 176, z 1964 r. Nr 34, poz. 215, z 1967 r. Nr 26, poz. 121 i z 1968 r. Nr 22, poz. 148) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Chemicznego oraz Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Pracownicy Toruńskich Zakładów Urządzeń Chemicznych w Toruniu i Gliwickich Zakładów Budowy Urządzeń Chemicznych w Gliwicach zatrudnieni w odlewni żeliwa są objęci działem IX wykazu prac wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do I kategorii zatrudnienia, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **wz. Z. Dudziński**

18.

WYTYCZNE NR 39

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 30 października 1971 r.

w sprawie zasad wydawania pracownikom przez zakłady pracy posiłków profilaktycznych i regeneracyjno-wzmacniających.

W celu ujednoczenia zasad wydawania posiłków pracownikom zatrudnionym w warunkach pracy, w których spożywanie tych posiłków jest konieczne ze względów profilaktycznych lub wskazane ze względów regeneracyjnych — ustala się co następuje:

I. Zasady ogólne.

- Przez „posiłek profilaktyczny” lub „posiłek regeneracyjno-wzmacniający” należy w zasadzie rozumieć jednodaniowy, gorący posiłek, który pracownik może otrzymać w czasie regulaminowej przerwy w pracy przeznaczonej na posiłek.
- Dzienny posiłek profilaktyczny powinien zawierać do 1000 Kcal, a posiłek regeneracyjno-wzmacniający do 800 Kcal. Posiłek profilaktyczny i regeneracyjno-wzmacniający powinien być przygotowany według receptur opracowanych i zalecanych przez Instytut Żywności i Żywienia.
- Prawo do posiłku profilaktycznego lub regeneracyjno-wzmacniającego przysługuje pracownikom w dniach wykonywania pracy na stanowiskach (w warunkach),

na których praca uprawnia do tych posiłków. W przypadku nieobecności w pracy lub nie spożycia tych posiłków, pracownikom nie przysługuje ekwiwalent pieniężny.

4. Stanowiska pracy, na których ze względów zdrowotnych niezależnie od posiłków profilaktycznych lub regeneracyjno - wzmacniających powinny być stosowane również inne środki odżywcze — określają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) przewodniczący prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), w oparciu o opinię Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.
5. Koszty związane z wydawaniem posiłków profilaktycznych oraz posiłków regeneracyjno - wzmacniających nie mogą obciążać nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy.
6. Wydawanie posiłków profilaktycznych i posiłków regeneracyjno - wzmacniających nie może powodować pogorszenia lub usprawiedliwiać niewykonania planowego zakładu pracy.

Posiłki profilaktyczne.

7. Posiłek profilaktyczny należy wydawać nieodpłatnie pracownikom w ramach dożywiania specjalnego, przewidzianego w art. 24 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 81).
8. Posiłki profilaktyczne mogą być wydawane pracownikom zatrudnionym stale przy pracach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, jeżeli dożywianie takie w czasie pracy jest konieczne ze względów profilaktycznych.
Za prace takie mogą być uznawane:
 - 1) prace stale powodujące nadmierny wydatek energetyczny ustroju powyżej 2.500 Kcal. w ciągu 8 godzin pracy,
 - 2) prace stale wykonywane:
 - a) w pomieszczeniach zamkniętych, w których ze względów technologicznych utrzymuje się stale temperatura poniżej -5°C (np. prace w chłodniach, zamrażalnicach itp.),
 - b) w temperaturach powietrza poniżej $+5^{\circ}\text{C}$ przy zwiększonej wilgotności względnej powietrza (przekraczającej 70%), bądź w zwiększonym ruchu powietrza (powyżej 0,5 m/sek.), lub też przy narażeniu na stałe przemakanie odzieży,
 - 3) prace wykonywane stale w warunkach gorącego mikroklimatu, powodowanego procesami technologicznymi (w pomieszczeniach zamkniętych) w temperaturze powyżej $+30^{\circ}\text{C}$.
Przy pracach wykonywanych w warunkach gorącego mikroklimatu zasadniczym celem dożywiania specjalnego jest uzupełnienie ustroju wodą, solami mineralnymi i witaminami. W tych przypadkach nie ma decydującego znaczenia wartość kaloryczna posiłków (napojów),
 - 4) prace wykonywane w warunkach, w których ustrój narażony jest na systematyczne działanie niektórych

substancji trujących o działaniu przewlekłym, które kumulują się w ustroju i mogą uszkadzać poszczególne narządy lub układy — o ile nie są stosowane techniczne metody zabezpieczające lub chroniące całkowicie pracownika przed działaniem tych substancji. Posiłki profilaktyczne w przypadkach narażenia na działanie substancji trujących mogą być wydawane nadal przejściowo — mimo, że nie są one profilaktycznym czynnikiem zapobiegającym oddziaływaniu na organizm szkodliwych dla zdrowia substancji trujących — do czasu zabezpieczenia pracownika przed oddziaływaniem czynników toksycznych — przez zastosowanie zabezpieczeń technicznych (wentylacja, hermetyzacja, automatyzacja itp.).

9. Stanowiska pracy, na których zatrudnieni pracownicy mają prawo do posiłków profilaktycznych, określają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) przewodniczący prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz w uzgodnieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

10. Posiłki profilaktyczne należy wydawać do czasu usunięcia występujących szkodliwości dla zdrowia lub ich zmniejszenia do takiego stopnia, przy którym nie zachodzi konieczność stosowania tych posiłków.

III. Posiłki regeneracyjno-wzmacniające.

11. Posiłek regeneracyjno - wzmacniający ma na celu uzupełnienie wydatku energetycznego organizmu i jest w zasadzie wydawany odpłatnie.
12. Posiłki regeneracyjno - wzmacniające mogą być wydawane okresowo niektórym grupom pracowników wykonującym stale ciężkie lub uciążliwe prace na otwartej przestrzeni w okresie zimowym, oraz inne prace, które narażają organizm na nadmierne ochładzanie, jeżeli praca w tych warunkach wykonywana jest co najmniej 4 godziny w ciągu zmiany roboczej.
13. W przypadkach wykonywania prac w szczególnie trudnych warunkach, lub w przypadku wykonywania pracy dłużej niż w normalnym czasie pracy przy usuwaniu skutków awarii i zdarzeń losowych — posiłki regeneracyjno - wzmacniające mogą być wydawane bez względu na porę roku.
14. Za okres zimowy uważa się okres od 1 listopada do 31 marca.
15. Stanowiska pracy, na których mogą być wydawane posiłki regeneracyjno - wzmacniające (ust. 12 i 13) — określają na wniosek kierownika zakładu pracy i rady zakładowej, zaopiniowany przez dyrektora zjednoczenia (jednostki równorzędnej) — właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), przewodniczący prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w uzgodnieniu z zarządem głównym (okręgowym) właściwego związku zawodowego.

16. Posiłki regeneracyjno-wzmacniające należy wydawać do czasu zmiany warunków pracy, w wyniku których nastąpiło usunięcie występujących uciążliwości lub ich zmniejszenie do takiego stopnia, przy którym nie zachodzi potrzeba stosowania tych posiłków.
17. Posiłki regeneracyjno-wzmacniające mogą być wydawane:
- 1) za pełną odpłatnością, przy czym opłata za posiłek powinna obejmować wyłącznie koszt surowca zużytego do produkcji tego posiłku liczony według obowiązujących cen detalicznych, pomniejszych o 10%,
 - 2) za częściową odpłatnością, przy czym opłata za posiłek powinna być ustalona na poziomie co najmniej zł 3,00 za jeden posiłek.
18. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w uzgodnieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego, mogą w szczególnie uzasadnionych przypadkach ustalić opłatę za posiłek regeneracyjno-wzmacniający niższą niż określona w ust. 17 pkt 2, albo w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac przyznać prawo do posiłku bezpłatnego.
19. Samorząd Robotniczy i Rada Zakładowa może na wniosek załogi podjąć decyzje o obniżeniu lub całkowitym zniesieniu na dany rok odpłatności za posiłki regeneracyjno-wzmacniające jeżeli przeznaczą na ten cel odpowiednie środki z funduszu zakładowego.
20. Jeżeli zakład pracy nie ma możliwości dostarczenia pracownikom posiłków regeneracyjno-wzmacniających (np. rozproszonym, drobnym grupom pracowników zatrudnionych na otwartej przestrzeni w terenie) lub w przypadku, gdy dowożenie posiłków wydatnie podrzyłoby ich koszty — kierownik zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową może wydawać pracownikom produkty w celu przyrządzenia tych posiłków we własnym zakresie.
21. Wytyczne obowiązują od dnia 1 listopada 1971 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

19.

WYTYCZNE NR 44

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 15 listopada 1971 r.

w sprawie zachowania ciągłości pracy w razie przerwy w pracy spowodowanych inwalidztwem.

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji pań-

stwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — ustala się, co następuje:

1. Zgodnie z wyjaśnieniem Nr 2 Komitetu Pracy i Płac z dnia 23 kwietnia 1970 r., w sprawie zasad ciągłości pracy w zakresie nabywania uprawnień do niektórych świadczeń (Dz. Urz. KPiP Nr 4. poz. 5) — ilekroć przepisy wydane przed dniem ogłoszenia ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopach wypoczynkowych uzależniają zaliczenie poprzedniego okresu zatrudnienia do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania prawa do świadczenia uzależnionego od ciągłości pracy według zasad obowiązujących przy określaniu uprawnień do urlopu wypoczynkowego — należy nadal stosować zasady ciągłości pracy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 1969 r. w zakresie uprawnień urlopowych, a w szczególności zasady ustalone w art. 16 dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczaniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. Nr 2, poz. 11 z późn. zmianami).
2. Na równi z chorobą w rozumieniu art. 16 ust. 4 dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. należy traktować inwalidztwo I, II i III grupy. Inwalida I, II lub III grupy nie traci zatem ciągłości pracy w rozumieniu art. 16 ust. 1 wymienionego dekretu w zakresie świadczeń, o których mowa w ust. 1, z powodu przerwy w zatrudnieniu dłuższej niż 3 miesiące, jeżeli podejmie pracę w czasie trwania inwalidztwa lub w ciągu 3 miesięcy od ustania inwalidztwa.
3. Powyższe zasady ustalania ciągłości pracy w przypadku przerwy w pracy spowodowanej inwalidztwem III grupy należy stosować, jeżeli przerwa miała miejsce po dniu ogłoszenia niniejszych wytycznych.

W szczególnie uzasadnionych przypadkach kierownik jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy może wyrazić zgodę na zaliczenie poprzedniego okresu zatrudnienia do okresu pracy, od którego uzależnione jest nabycie lub zachowanie prawa do określonego świadczenia, pomimo że przerwa w pracy spowodowana inwalidztwem III grupy miała miejsce przed wyżej podaną datą.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

II. ZATRUDNIENIE

20.

PISMO OKÓLNE NR 35a

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 29 września 1971 r.

w sprawie wydawania zaświadczeń o pozostawaniu w ewidencji poszukujących pracy.

Z analizy sprawozdawczości statystycznej wynika, że w niektórych wydziałach zatrudnienia prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych mają miejsce przy-

padki pozostawania w ewidencji osób poszukujących pracy przez okres dłuższy niż 3 miesiące.

Dotyczy to zwłaszcza osób nie posiadających określonych kwalifikacji zawodowych.

Okoliczność ta może mieć istotne znaczenie przy rozpatrywaniu wniosku o wliczenie — w trybie określonym w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 maja 1969 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o pracowniczych urloпах wypoczynkowych (Dz. U. z 1969 r. Nr 14, poz. 100 i z 1971 r. Nr 16, poz. 157) — do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu wypoczynkowego, okresu poprzedniego zatrudnienia pomimo przerwy w zatrudnieniu dłuższej niż 3 miesiące.

W związku z powyższym wydziały zatrudnienia prezydentów powiatowych (miejskich) rad narodowych zobowiązane są, na żądanie zainteresowanego zakładu pracy, wydawać zaświadczenia stwierdzające fakt pozostawania w ewidencji osób poszukujących pracy przez okres dłuższy niż 3 miesiące.

W przypadku jeśli osoba poszukująca pracy — w czasie zarejestrowania w wydziale zatrudnienia — odmawia bez uzasadnienia podjęcia pracy proponowanej przez wydział zatrudnienia, odpowiadającej posiadanym kwalifikacjom, należy tę okoliczność zaznaczyć w zaświadczeniu.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Plac: **wz. Z. Dudziński**

Redakcja i Administracja: Komitet Pracy i Plac, Warszawa, ul. Chopina 1

WARUNKI PRENUMERATY

Prenumerata roczna wynosi złotych 40,—. Wpłaty za prenumeratę na rok 1972 (tylko całoroczną) urzędy, instytucje i zakłady pracy mogą zamawiać wyłącznie w Oddziałach i Delegaturach „Ruch” znajdujących się we wszystkich miastach wojewódzkich i powiatowych — w nieprzekraczalnym terminie do dnia 25 listopada 1971 r.

Prenumeratory indywidualni mogą dokonywać wpłat na prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub wnosić opłaty na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Towarowa 28 — w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Pojedyncze egzemplarze można nabywać tylko w Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „RUCH” — Warszawa, Towarowa 28 — na zamówienia.

Wszelkie reklamacje dotyczące prenumeraty i zamówień, należy składać do placówek „Ruch” lub urzędów pocztowych, w których opłacona została prenumerata dziennika.

Komitet Pracy i Plac nie przyjmuje wpłat na prenumeratę i nie prowadzi sprzedaży dziennika.

Cena zł 2,50